

Preek over Genesis 11:1-9, Hand. 2: 1-13

Broeders en zusters, gemeente van onze Here Jezus,

Ik heb zojuist twee gedeelten uit de bijbel gelezen. Twee tegengestelde gedeelten. Die wonderlijke geschiedenis van de torenbouw van Babel, die plaats vond net na de zondvloed en vlak voor de roeping van Abram, en de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, 10 dagen na de hemelvaart van de Here Jezus.

Misschien vraagt u zich af wat die twee gedeelten met elkaar te maken hebben. Nou, misschien wel meer dan we op het eerste gezicht denken. Tijdens beide gedeelten vond een talenwonder plaats. Bij de torenbouw van Babel werd de spraak van de mensheid verward en op de pinksterdag werd die ontstane spraakverwarring tijdelijk opgeheven.

God gaf die spraakverwarring tijdens de torenbouw van Babel niet zonder reden. Vlak voor de torenbouw vertelt Genesis ons de gebeurtenis van de zondvloed. De mensheid was zover van God afgedwaald, ieder deed wat goed was in eigen ogen, dat God geen andere uitweg meer zag dan de mensheid te laten omkomen in het oordeel van de zondvloed en opnieuw te beginnen met Noach. Noach vond genade in Gods ogen, Hij wandelde met God. Maar nu bij de torenbouw van Babel lijkt het erop dat de nakomelingen van Noach weer de verkeerde kant op gaan. Hoort u maar wat de mensen zeggen: *welaan, laten wij ons een stad bouwen met een toren, waarvan de top tot de hemel reikt, en..... laten wij ons een naam maken.....(vs. 4)*. De mensheid zocht een eenheid rondom een stad en een toren die hun eigen glorie en hun eigen doeleinden moesten dienen. Men zocht niet de eer van God, maar men zocht eigen eer. En dat was juist wat God voor ogen had: een mensheid die Hem centraal stelde, die Zijn eer zocht, een mensheid die Gods naam groot maakt in plaats van een eigen naam maakt. En om te voorkomen dat het helemaal mis zou gaan met de mensheid heeft God de spraak verward van die mensen daar op de vlakte van Sinear. Men kon elkaar niet meer verstaan, er was geen samenwerken en samenleven meer mogelijk en van daaruit werd de mensheid verspreid over de hele aarde.

Maar denk nu alstublieft niet dat God daarna de mens aan zijn lot heeft overgelaten. Want dat oorspronkelijke plan van een mensheid die Hem zou dienen en liefhebben blijft bestaan. Ook na die spraakverwarring en die verspreiding van de mensheid

werkt God door aan Zijn plan. Genesis 11 vertelt van de torenbouw en Genesis 12 vertelt ons van de roeping van Abram. Genesis 11 vertelt ons van een mensheid die zichzelf een naam wilde maken, in Genesis 12 belooft God Abram: *ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen....en uw naam groot maken*. God belooft dat Abrams naam groot zal gemaakt worden. Met Abram zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden. De mens zal niet zijn eigen naam groot maken, maar God gaat Zijn eigen naam groot maken. En dat doet Hij via Abram, via Abrams nageslacht, via Izaäk, via Jakob, via Jakobs 12 zonen, via het volk Israel, via Juda, via David.....via Jezus.

En nu maak ik even een hele grote sprong van 1500 jaar. Een sprong vanaf Abraham naar Jezus. Want op die Pinksterdag in Jeruzalem vindt een wonderlijke gebeurtenis plaats. Een talenwonder. Er waren Joden aanwezig in Jeruzalem uit alle volken onder de hemel. En al deze mensen hoorden de apostelen spreken over Gods grote daden in hun eigen taal. Ziet u de tegengestelde beweging met Babel. De inwoners van Babel zochten zichzelf een naam te maken, zij zochten eigen eer, en God verwarde hun spraak. De apostelen spraken van de grote daden die in Gods Naam verricht waren door Christus, en de Heilige Geest gaf nu dat teken, als tegenhanger van Babel, als begin van een nieuwe mensheid, een nieuwe eenheid, de gemeente van Christus, bestaande uit mensen uit allerlei volken. Gods belofte aan Abram gedaan, vindt 1500 jaar later zijn vervulling in Jezus Christus. Hij is de grote nakomeling van Abram en in Hem zullen alle volken van de aarde gezegend worden. En het feit dat wij hier vandaag zitten is daar het bewijs van. In onze gemeente en in allerlei kerken en gemeenten over de hele wereld horen mensen vandaag in hun eigen taal over Gods grote daden vertellen.

Misschien is het nog wel even goed om in te zoomen op die gebeurtenis daar in het jaar 33 in Jeruzalem.

Wat hadden ze een bewogen tijd achter de rug, die volgelingen van Jezus, daar bijeen op die bovenzaal: de apostelen van Jezus, Maria de moeder van Jezus, de broers van Jezus en nog een aantal mensen die Hem gevolgd waren. Ongeveer 120 mensen. Jezus was gekruisigd in Jeruzalem, wat waren de discipelen bang geweest bij de gevangenneming. Maar drie dagen later verscheen Hij weer. Petrus is er nog van onder de indruk dat Jezus hem weer opgezocht had en zo nadrukkelijk had

gezegd dat hij een belangrijke plaats zal gaan innemen in de kudde die zal ontstaan. 40 Dagen lang hebben Jezus' volgelingen Hem geregeld mogen ontmoeten en onderwijs van Hem ontvangen over het Koninkrijk Gods. Daar zal het uiteindelijk naar toe gaan, een wereldwijd Koninkrijk, met Jezus als Koning. De discipelen hebben er nog naar gevraagd wanneer dat Koninkrijk zou aanbreken, maar hun nieuwsgierigheid werd niet beantwoord. Dat is aan God. Maar voor de discipelen zal het aankomen op getuigen. De Heilige Geest zal hen daarvoor de kracht geven. Het Evangelie van Christus moet de wereld in. En zo is Jezus weggegaan naar Zijn Vader. Hemelvaart, Zijn troonsbestijging. Zijn verlossingwerk is voltooid. Het verlossingswerk van Jezus is Gods manier om af te rekenen met de vijanden van de mensheid. Die kruispaal op die kale schedelplaats Golgotha en dat lege graf in die tuin van Jozef van Arimatea zijn de stille getuigen van wat er gebeurd is. Tijdens het Joodse Paasfeest nog wel. De dagen dat Gods volk stil stond bij de bevrijding uit de slavernij uit Egypte. Dat is niet toevallig natuurlijk. Dat Joodse Paasfeest met dat lam dat geslacht moest worden en met dat bloed aan de deurposten zijn allemaal richtingaanwijzers naar het grote Paaslam Jezus. Wie achter zijn bloed schuilt is veilig. Achter dat bloed zul je niet getroffen worden door oordeel of dood. En nu is het bijna Pinksteren. Jezus had voor zijn heengaan zijn discipelen geïnstrueerd te wachten op de belofte van de Geest die Hij zou uitstorten. Zou het tijdens dit feest gebeuren? Net als het Paasfeest zo'n wonderlijke vervulling kreeg in de dood en opstanding van Jezus? Want wat is dat ook alweer het Joodse Pinksterfeest?

In feite klopt die benaming al niet helemaal. In het Oude Testament komen we de term 'Pinksterfeest' niet tegen. Het woordje Pinksteren is een verbastering van het Griekse woord dat 'vijftigste' betekent. In het Oude Testament wordt gesproken over het zgn. Wekenfeest. Tussen het Joodse Paasfeest en het Wekenfeest zaten 7 weken, en na die 7 weken, op de 50^e dag werd het Wekenfeest gevierd. Vandaar Pinksteren, vijftigste. Het Wekenfeest was een oogstfeest. Het feest van de eerstelingen van de opbrengst van het land. In dankbaarheid viert Gods volk dat God weer heeft voorzien door middel van de oogst op het land. Later heeft het Jodendom nog een betekenis aan het Wekenfeest toegevoegd. Behalve de vrucht van het land is er ook de geestelijke vrucht. Tijdens het Wekenfeest werd ook gevierd dat God zijn Thora heeft gegeven. Hoe blij het volk

altijd met de Thora is geweest blijkt wel uit de psalmen. De langste psalm in de bijbel, Ps. 119, is één groot loflied op de Thora van God.

En op de dag dat dit Wekenfeest aanbrak gebeurde het. Een geweldige windvlaag vulde het huis, tongen van vuur vertoonden zich en zetten zich op alle aanwezigen in het huis. En vervuld met de Heilige Geest spraken allen in vreemde talen van Gods grote daden.

Het Wekenfeest vindt zijn vervulling. Op diezelfde dag worden de eerstelingen van de oogst binnengebracht. Christus heeft zijn werk hier op aarde volbracht. Het eerste zaadje van het Evangelie is gezaaid. En nu mag er geoogst worden. 3000 Mensen maar liefst komen tot geloof in Christus, voornamelijk Joden, maar ook Jodengenoten. Dat zijn heidenen die overgegaan zijn tot het Jodendom. Al deze mensen die tot geloof kwamen, lieten zich dopen en mochten de Heilige Geest ontvangen en een nieuw leven ontvangen. En zo vond ook dat tweede zijn vervulling. Het volk Israel viert tijdens het Wekenfeest dat zij de Thora mocht ontvangen. In de bijbel wordt op verschillende plaatsen het ontvangen van de Geest omschreven als het ontvangen van de Thora in de harten. Denkt u maar aan Jeremia 31:33: *Ik zal mijn wet – mijn thora dus - in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven.....* Ook dat vond dus zijn vervulling op dat Wekenfeest in het jaar 33 na Christus. Niet de uitwendige Thora maar de inwendige Thora in onze harten zal de leiding krijgen in die nieuw ontstane mensheid.

Een impossant gebeuren op die Pinksterdag in Jeruzalem. En toch vindt de christelijke gemeente anno 2013 het niet makkelijk om Pinksteren te vieren. Het blijft allemaal een beetje ongrijpbaar. Kerst, Goede Vrijdag, Pasen, daar kunnen we ons nog wel iets bij voorstellen. En het lukt zelfs nog wel om een toepassing voor onszelf te maken. Christus kwam *voor ons* op aarde, Christus stierf *voor ons* aan het kruis, Christus stond *voor ons* op uit de dood. Maar Pinksteren.....

En toch is juist Pinksteren de gebeurtenis waar God dichterbij gekomen is dan ooit. Ten tijde van het Oude Testament kon God niet dichterbij de mensen komen dan via de tempeldienst. God woonde in de tabernakel en later in de tempel. Er was alleen maar via de priesterdienst contact mogelijk, één keer per jaar, in het heilige der heilige. Totdat Jezus op aarde verscheen. *Meer dan de tempel is hier* zei Hij, en Hij wees op zijn eigen lichaam dat na drie dagen opgewekt zou worden. In het Oude

Testament woonde God in een gebouw, de tempel. Toen Jezus op aarde was kwam God dichtbij, Hij werd één van ons, God was in Christus onder de mensen aanwezig. Maar dan Pinksteren. God komt niet onder ons wonen, maar in ons. Nu zijn wij de tempel van de Heilige Geest. Nu ben jij de tempel van de Heilige Geest! Met Pinksteren is God zo dichtbij gekomen. Natuurlijk de uitstorting van de Geest is een historisch gebeuren. Dat is eenmaal gebeurt. Net zoals Goede Vrijdag, Pasen en Hemelvaart eenmalige gebeurtenissen zijn. Jezus stierf één keer, Hij stond één keer op, Hij voer eenmaal ten hemel. Zo is ook de uitstorting van de Geest eenmaal gebeurt, je kunt als het ware de datum noemen. Maar deze historische gebeurtenis is ook een startschot, een begin van een nieuw tijdperk. En de Geest van Christus, die op de Pinksterdag zich manifesteerde met wonderlijke tekenen als windvlagen, tongen van vuur, vreemde talen, is nog altijd krachtig werkzaam in de wereld en in de levens van gelovigen. Die Geest wil ook vandaag onder ons werken, ja, in ons persoonlijk leven werken. “Wie zich bekeert tot Christus zal de gave van de Heilige Geest ontvangen” zei Petrus in zijn Pinkstertoespraak. En dat is ook vandaag nog zo.

En toch blijven velen van ons dat moeilijk vinden: Ben ik wel bekeerd, ben ik wel wedergeboren? Misschien komt dat wel omdat veel bekeringsverhalen die we horen nogal spectaculair zijn. Meestal is er een groot contrast tussen het leven zonder God en het nieuwe leven met God. Ja, en als je dan gewoon bent opgegroeid op de Veluwe in een christelijk gezin, en ook in je jonge jaren braaf naar de kerk bent gegaan, dan is er vaak niet zo'n groot contrast tussen een leven zonder God en een nieuw leven met God. Het tot geloof komen is veel meer een proces geweest. Wat opvalt is dat mensen soms jaloers kunnen zijn op de spectaculaire bekeringen van de 'Paulusbekeringen' omdat zij zelf niet zo duidelijk een bekeringsmoment kunnen aanwijzen. Uiteraard zijn ze niet jaloers op het leven van voor de bekering, want dat zag er meestal niet zo fraai uit. Opvallend is trouwens dat mensen die wel een radicale ommekeer hebben meegemaakt vaak jaloers zijn op de mensen die een christelijke opvoeding hebben gehad. Zij hebben die opvoeding niet gehad en moeten nog een grote achterstand inhalen. Nu verwacht ik dat de meeste mensen hier in de kerk een christelijke opvoeding hebben gehad. En toch mogen we ook niet zeggen dat bekering en wedergeboorte erfgoed van de ouders is. Natuurlijk, het is ongelooflijk belangrijk dat we kinderen vertellen van het Evangelie, maar geloof en bekering is geen automatisme. Geloof is een persoonlijke zaak. Je wordt geen

christen door geboorte, maar door wedergeboorte. En daarom moeten we die lastige vraag elkaar wel blijven stellen. Ben jij wedergeboren? Heb jij de Heilige Geest ontvangen?

Kun je dat weten dan? Ja dat kan. Ook als jouw wieg in een christelijk nest heeft gestaan en jij van kinds af aan vertrouwd bent gemaakt met de bijbelse boodschap, zal dat geloof waarmee je bent opgegroeid langzaam aan jouw persoonlijke geloof geworden zijn. Je hebt je vertrouwen gesteld op de Here Jezus als jouw persoonlijke Verlosser. Dat is bekering, meer niet! Als je dat gelooft, als je daar je leven op bouwt, dan is dat iets wat Gods Geest in jou heeft uitgewerkt. En als je twijfelt of je wel echt je vertrouwen op Christus hebt gesteld dan mag je dat gewoon uitspreken, in je binnenkamer, of als je liever wilt dat iemand met je bidt, kom dan, dan spreken we het samen uit:

Here Jezus, ik wil graag mijn zonden belijden en mijn vertrouwen stellen op Uw offer. En vanaf nu wil ik U volgen als mijn Heer. Helpt U mij daarbij. Wilt U door Uw Geest de leiding nemen in mijn leven.

Zo simpel is het. Geen formule, het zit niet in de juiste formulering, maar in de juiste hartsgesteldheid. Wie de keus voor Christus maakt in Zijn leven, mag er zeker van zijn dat de Geest van Christus in hem komt wonen en hem zal gaan leiden. Zo wordt je een ander mens, een nieuw mens. Zo krijg je met terugwerkende kracht deel aan die wonderlijke gebeurtenissen tijdens het Joodse Paasfeest – de kruising en opstanding van Jezus – en het Joodse Wekenfeest – de uitstorting van de Heilige Geest – in het jaar 33 in Jeruzalem.

Wij mogen vandaag het Pinksterfeest vieren. Het tegenovergestelde wonder van de torenbouw van Babel. De Geest spreekt alle talen. Maar ook de vervulling van het Wekenfeest. De oogst wordt binnengehaald. Wie gelooft in Jezus mag er in delen. Ook geestelijk. We mogen nieuwe mensen worden. Nooit is God zo dichtbij geweest. Maar ook voor dat laatste geldt weer dat we een eigen verantwoording hebben. God wil ons vernieuwen door Zijn Geest, maar Hij zal dat alleen doen voor zover wij Hem de ruimte geven.

Lieve broeders en zusters, mag dat nu ons voornemen zijn voor Pinksteren 2013. We geloven in Christus als onze Verlosser dat als eerste. Maar ook, we stellen ons onder de leiding van de Geest. We stoppen met doe-het-zelven. We maken er een

gebedszaak van dat de Geest van Christus die ons woont zichtbaar mag worden in onze persoonlijke levens en in ons gemeentelven.

Ja Heer, hervorm mij naar Uw beeld,

't is al wat mij bekoort;

gedoog niet dat de zonde leeft

in 't hart dat U behoort.

Blijf met Uw liefde zo nabij,

dat ik de zonde schuw';

dat steeds Uw wil de mijne zij,

maak mij een beeld van U.

Amen

Mei 2013

G. P. Hartkamp

Wapenveld